

beangstigend. Zijn aanrakingen waren geen aanrakingen van liefde, maar van iets veel donkerder. De keer dat hij zijn hand op mijn been legde, was het niet de hand van een oom die van zijn kleine nichtje hield. Het voelde niet goed. Maar ik wist niet hoe ik het moest zeggen, hoe ik het moest stoppen. Ik wilde schreeuwen, maar mijn stem bleef gevangen in mijn keel. Ik wilde weglopen, maar er was nergens naartoe. Mijn lichaam voelde niet van mij, het was van hem. En die gedachte, dat ik geen controle had over mijn eigen lichaam, was wat me het meeste pijn deed.

En toen was er mijn grootvader. Hij gaf me altijd een Franse frank voor een kus, een simpele kus die ik niet begreep. Maar met de tijd veranderde het. Het begon met diezelfde kus op mijn wang, maar al snel werd het anders. Toen moest ik zijn kus op zijn mond teruggeven. Was het een spel? Was het normaal? Ik wist het niet. Ik voelde me ongemakkelijk, maar ik zei niets. Ik durfde niets te zeggen. Het gebeurde keer op keer, steeds meer. En ik bleef het maar accepteren. Maar ik wist diep van binnen dat dit niet goed was. Dat dit niet was hoe het hoorde te zijn.

Op die momenten voelde ik een mengeling van angst en verwarring. Mijn lichaam zei dat dit niet klopte, maar mijn geest wilde geloven dat het wel zo was. Wat ik voelde, was niet liefde, niet de zorg die een kind hoort te voelen. Het was iets anders, iets dat ik niet helemaal begreep, maar dat ik toch niet van me af kon schudden. Ik voelde me gevangen in iets waar ik geen controle over had. Iets dat me langzaam veranderde, iets dat mijn wereld in een chaos van stilte en pijn stortte.

Ik wist niet wie ik moest zijn. De Anna Claire die anderen zagen, was niet de echte ik. Ik voelde me een masker, een schaduw van mezelf, onzichtbaar voor de wereld om me heen. En in die stilte, in die gevangenis van niet-gesproken woorden, vroeg ik me keer op keer af: waarom was ik zo ongelukkig? Waarom gebeurde dit met mij? Wat had ik gedaan om het te verdienen? Waarom was er niemand die het zag?

Maar ik was te bang om het te zeggen. Te bang voor wat er zou gebeuren als ik de stilte doorbrak.

1

De geur van haar grootvaders aftershave hing nog in de lucht toen Anna Claire de deur naar haar kamer zachtjes sloot. De kamer was groot en leeg, te groot voor haar kleine lichaam, te donker voor haar gevoel van veiligheid. De meubels stonden als enorme, donkere schaduwen in de hoeken van de kamer, stil en gewichtig. Het was alsof de kamer zelf altijd naar haar keek, altijd waakzaam, als een oog dat nooit knipperde. Hier in deze ruimte was ze vaak te vinden. Niet dat ze veel tijd in haar bed doorbracht, maar de kamer bood haar iets wat ze elders niet kon vinden – een gevoel van ontsnapping. Een plek om te verdwijnen.

Anna Claire ging zitten op de rand van het bed. Haar handen klemden zich om de deken, de randen van het bed altijd koud, alsof ze zichzelf niet mocht verwarmen in de ruimte die haar was toegewezen. Het voelde alsof alles in haar leven op hetzelfde moment te veel en te weinig was. De stilte om haar heen was te groot, te zwaar om te dragen. Haar gedachten waren een wirwar van onbenoembare gevoelens. Ze sloot haar ogen en probeerde het van zich af te zetten, maar het was onmogelijk om niet terug te denken aan de middag. De manier waarop opa haar had aangeraakt, zijn hand die iets te lang op haar schouder had gerust. De plek waar zijn hand haar huid had aangeraakt, brandde nog steeds. Het ongemakkelijke gevoel in haar buik bleef hangen. Wat betekende het? Wat had ze verkeerd gedaan? Het was een vraag die altijd in haar hoofd spookte, maar die ze nooit hardop durfde te stellen.

“Je moet leren een beetje liever te lachen,” had haar grootvader gezegd, zijn stem ruw als altijd. Het was een opmerking die haar altijd in

verwarring had gebracht. Haar lach was nooit echt. Het was altijd een leeg gebaar, iets dat van haar werd verwacht, iets wat ze had geleerd om te doen, maar niet echt begreep. Ze herinnerde zich de manier waarop zijn ogen haar aankeken, niet liefdevol, maar als iets anders – iets duisters. Het had altijd zo gevoeld, maar ze had geen woorden om het te begrijpen. Geen woorden om haar angst te beschrijven.

De geur van de oude aftershave en de koffie die haar grootvader altijd dronk, hing nog steeds in haar neusgaten. De geur was zo sterk dat het voelde alsof hij daar, in haar kamer, nog steeds was. De geur van koffie, de geur van zijn handen, de geur van iets dat haar altijd achtervolgde. Zelfs als hij er niet was. Ze keek naar de vloer, naar de deken die ze nog steeds in haar handen had geklemd. Haar blik viel op het patroon van de stof, maar het deed niets om de onrust in haar binnenste te kalmeren. Er was altijd die trilling in de lucht. De spanning die door de kamer hing, het gevoel dat de grond onder haar voeten niet echt stevig was. Haar hart bonsde in haar borst, maar ze bleef stil, te bang om zelfs maar te bewegen.

Er was een geluid van beneden. Het was de harde stem van haar vader, Étienne. Het was weer zover. Hij was boos.

Anna Claire voelde hoe haar hart een beetje sneller ging kloppen. Het was altijd hetzelfde wanneer hij boos werd. De muren leken dichterbij te komen, de ruimte om haar heen leek kleiner te worden, alsof ze geen ontsnapping had aan het geluid van zijn woede. Haar moeder, Élise, probeerde altijd kalm te blijven, haar stem zacht, maar Anna Claire hoorde altijd de ondertoon van angst, zelfs als haar moeder niets zei. Het was alsof ze altijd bang was voor iets, altijd bang voor wat haar man zou doen.

“Étienne, alsjeblieft,” hoorde ze haar moeder zeggen, haar stem zacht, maar met een ondertoon van paniek. “De kinderen...” Ze sprak altijd op die manier – kalm, alsof ze dacht dat ze iets zou kunnen doen om het allemaal beter te maken. Maar Anna Claire wist beter. Ze had